

Una candidatura unilateralista per al 10N

written by Carles Suárez i Graells | 23 de setembre de 2019

La repetició de les eleccions espanyoles és una oportunitat de l'independentisme per aconseguir representació al Congrés i evitar que quedi representat per l'autonomisme institucional. Les cessions que han fet els partits els darrers dos anys, sobretot ERC i l'espectacular gir del seu portaveu al Congrés, augmenta les possibilitats d'èxit d'una llista independentista que no vagi a Madrid a suplicar sinó a bloquejar.

Diuen que ho fan per ampliar la base. Però no l'amplien, la desplacen. De defensar la unilateralitat a renunciar-hi. De defensar les seleccions nacionals a admirar la selecció espanyola. De reivindicar l'ús del català al Congrés a menysprear la llengua. D'explicar que mantenir-nos a Espanya té un impacte negatiu sobre l'economia catalana a afirmar que existeix marge de millora dins el marc autonòmic. D'afirmar que el PSOE eren carcellers a blanquejar-los davant del món com a aliats estratègics. De recriminar a Podemos pactar amb el PSOE sense haver aconseguit el referèndum, a ni mencionar el referèndum i pactar gratis amb el PSOE. De defensar que la independència seria en 18 mesos a considerar l'objectiu d'independència com un accident històric i irrealitzable per als pròxims vint anys.

Aquesta estratègia potser amplia la base electoral del partit, però no amplia la base social de l'independentisme.

Que les condicions objectives per la presència de l'independentisme al Congrés siguin més favorables que el maig, però, no vol dir que sigui fàcil.

Poble Lliure s'ha de plantejar si vol repetir l'esquema de Front Republicà o ampliar la candidatura a tot l'independentisme unilateralista, des de Toni Castellà al

moviment de Primàries, passant per tot l'independentisme sociològic que està d'acord amb el posicionament de l'ANC de formar un front de bloqueig al Congrés espanyol, descontent amb el retorn a l'autonomisme dels partits i els enganys en les promeses de diàleg amb els promotors del 155. De fet, es podrien organitzar primàries per als candidats per permetre la participació ciutadana a la candidatura i aconseguir lideratges reconeguts i transversals.

O, si prefereix mantenir-se en la posició d'esquerra rupturista, caldria llavors enfortir la narrativa de radicalitat transformadora per cobrir el forat creat amb la moderació de Podemos i ERC. Amb la recessió que s'apropa, radicalitzar les propostes com la nacionalització de La Caixa, Banc Sabadell, del control públic de sectors estratègics, de sortir de la Unió Europea o d'expropiació dels pisos buits i posar-los a lloguer social.

Però no quedar-se a mig camí en una candidatura sols una mica més independentista i una mica més d'esquerreres que ERC, car així és impossible de trencar les dinàmiques de vot útil en un escenari de polarització. Si bé l'anticipada baixa participació podria permetre un escó amb 80.000 vots a Barcelona, cal tenir en compte que una possible sentència abans del 10N tornaria a cobrir la contesa amb el xoc emocional dels presos-candidats i podria provocar que a Catalunya la participació fos similar a la de Maig.

En aquest sentit, cal una aposta clara de la candidatura: o es juga en el front patriòtic o es juga a la unitat popular, però no a les dues coses a la vegada. I, pels cinquanta dies que queden, el més òptim per aconseguir representació seria presentar una sola candidatura que uneixi tot l'independentisme unilateralista per al 10N.